

Arrest

nr. 342 092 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 19 april 2019 de beslissing waarbij voormeld beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond wordt afgewezen. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 231 211 van 14 januari 2020 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 19 april 2019.

1.4. Verzoekster diende op 12 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal nam op 30 maart 2020 de beslissing waarbij verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 243 367 van 29 oktober 2020 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 maart 2020.

1.7. Verzoekster diende op 2 juni 2021 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 17 december 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoekster diende op 11 maart 2025 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.10. Op 14 mei 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing waarbij verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard.

1.11. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 17 juni 2025 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende zending van 18 juni 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : [S.]

voornaam : [G.]

[...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/05/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 12/08/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart in België te verblijven, samen met haar partner (niet-officieel gehuwd). Zij maken beiden het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart zwanger te zijn (bevalling voorzien voor november 2025).

Betrokkene verklaart medische problemen (been, maagoperatie gehad) te hebben.

Betrokkene legde bij het CGVS een medisch attest neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 17/12/2024 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 14/08/2018 en 12/02/2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 1, 2, 3, 4, 7, 18, 47 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-beginsel, van het hoorrecht (audi alteram partem) en van de rechten van verdediging.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"1. Aangehaalde rechtsnormen

[...]

2. In casu

2.1. EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissing schendt het hoorrecht van verzoekster omdat zij niet uitgenodigd werd noch in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekster met zich mee brengen aangezien zij verplicht is het grondgebied binnen zes dagen te verlaten, en verzoekster elementen had kunnen aandragen waarmee verwerende partij bij de vaststelling van de bestreden beslissing rekening had moeten houden.

De beginselen van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht verplichtten verwerende partij om verzoeker uit te nodigen, althans "in staat te stellen", haar argumenten tegen het voorgenomen besluit naar voren te brengen (RvS n°230293 van 24.02.2015; zie ook RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015; RvWn° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015):

l'intensité de ses liens avec son pays d'origine»; qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980; que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue;

Om nuttig en doeltreffend te zijn, moet deze uitnodiging om gehoord te worden vergezeld gaan van bepaalde garanties, zoals:

- «L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure — et de ses motifs — que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (RVS 16 september 1991, n°37.631 ; RS 3 april 1992, n°39.156 ; RVS 19 april 2003, n°118.218 ; RvS 13 oktober 2004, n°135.969 ; RvS 27 oktober 2005, n°150.866 ; RvS 23 oktober 2007, n°176.049 ; RvS 26 oktober 2009, n°197.310) ;

- «Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (RvS 1 juli 1992, n°39.951 ; RvS 28 oktober 1994, n°50.005) ;

- L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » - (RvS, «La jurisprudence 3 april 1992, n°39.156) ;

- La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (RvS, 28 maart 2006, n°157.044 ; RvS, 11 september 2007, n°174.371).

Verzoekster werd niet uitgenodigd om haar standpunt te uiteen en werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij.

Mocht verzoekende partij effectief gehoord worden had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- De verzoekster lijdt aan verschillende gezondheidsproblemen:

** kniepijn met functionele impotentie bij het lopen op het rechterbeen;*

** zij gebruikt verschillende medicijnen;*

** door haar gezondheidstoestand is zij niet in staat om te werken (stuk 3; zie infra, punt 2.2);*

- Het feit dat verzoekster geïntegreerd in de Belgische samenleving is, nauwe banden heeft opgebouwd met mensen in België en zijn privéleven daar heeft ontwikkeld.

* Ze heeft meerdere jaren gewerkt, maar is nu ongeschikt (stuk 3);

* Ze is nooit afhankelijk geweest van het OCMW (zie attest van het OCMW neergelegd voor verzoekster ter staving van haar 9bis-aanvraag);

* Ze leeft met haar partner, [S.A.] (stuk 4);

Dit zijn elementen van haar privéleven die worden beschermd door de artikelen 8 EVRM en 7 van het Handvest;

Het begrip "privé-leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, 8 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, 6 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, 8 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, 8 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, 895, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, 8 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, 8 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, 8 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpınar c. Turquie, 19 octobre 2011).

- Het feit dat zij bang is voor huishoudelijk geweld door haar echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië; dat zij daar geen netwerk meer heeft en volledig geïsoleerd zou zijn, wat gezien haar specifieke kwetsbaarheid een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest.

Deze verschillende elementen zouden het besluitvormingsproces zeker hebben beïnvloed, aangezien zij raken aan elementen waarmee verwerende partij op grond van het grondrecht op een privé- en gezinsleven, het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling, het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht om te worden gehoord en artikel 74/13 VW rekening had moeten houden, en die derhalve de beslissing zouden hebben beïnvloed en zelfs tot een andere beslissing zouden hebben geleid.

In een arrest nr 329 192 van 2 juli 2025, heeft Uw Raad beschouwd:

3.2.1. En l'espèce, le requérant expose que s'il avait été invité à faire valoir sa position préalablement à la prise de décision querellée, il aurait pu exposer des éléments qui auraient eu un impact sur le processus décisionnel. Concernant le respect de l'article 8 de la CEDH, le requérant atteste d'une vie privée circonstanciée en Belgique, illustrée notamment par ses activités religieuses en tant que pasteur. Il joint à la requête des documents relatifs à ces éléments.

3.2.2. S'il n'est pas contesté que le requérant a été entendu dans le cadre de sa demande de protection internationale, il ne saurait être soutenu que ce dernier ait été mis en mesure de faire valoir, de manière utile et effective, les éléments supplémentaires, distincts et étrangers à sa demande de protection internationale dont il entendait se prévaloir. L'audition réalisée dans le cadre de la procédure d'asile a, en effet, pour vocation d'entendre le requérant quant à ses craintes de persécution en cas de retour dans son pays d'origine et ne peut être considérée comme une « procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu », au sens de la jurisprudence de la CJUE rappelée supra, à l'égard de l'acte attaqué. Or, en ne respectant pas le droit à être entendu du requérant, la partie défenderesse n'a pas pu tenir compte des éléments supplémentaires dont ce dernier entendait se prévaloir relativement à sa vie privée.

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit du requérant d'être entendu, en tant que principe général de droit de l'Union.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Verwerende partij maakt een kennelijke beoordelingsfout, en de bestreden beslissing vertoont gebreken in motivering en zorgvuldigheid. Bovendien schendt zij artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Europees Handvest door de individuele situatie van verzoekster, met name haar gezondheidstoestand, niet grondig te analyseren.

Verwerende partij heeft in haar beslissing vastgesteld dat :

“Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart zwanger te zijn (bevalling voorzien voor november 2025).

Betrokkene verklaart medische problemen (been, maagoperatie gehad) te hebben.

Betrokkene legde bij het CGVS een medisch attest neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.”

Een dergelijke motivering is bijzonder zorgwekkend, omdat verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld, geen rekening heeft gehouden met verzoeksters medische problemen en niet heeft getracht daarover informatie te verkrijgen. Indien verwerende partij verzoekster had uitgenodigd om haar argumenten naar voren te brengen voordat de bestreden beslissing werd genomen, had verzoekster haar de relevante documenten betreffende haar gezondheidstoestand kunnen overleggen (zie supra, punt 2.1).

Verzoeksters kwetsbaarheid wordt niet door de verwerende partij betwist en maakt een terugkeer naar haar land van herkomst bijzonder moeilijk voor verzoekster.

De verzoekster lijdt aan verschillende gezondheidsproblemen:

- * kniepijn met functionele impotentie bij het lopen op het rechterbeen;*
- * zij gebruikt verschillende medicijnen;*
- * door haar gezondheidstoestand is zij niet in staat om te werken (stuk 3).*

Bijgevolg, zou de uitvoering van de bestreden beslissing een plotseling einde betekenen van de huidige behandeling en zorg, en derhalve een risico op schending van artikel 3 EVRM met zich mee brengen.

Dit blijkt overigens helemaal niet uit de motivering van de bestreden beslissing, die dus niet actueel en evenmin nauwkeurig is.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat (RvV, nr. 306 132, 6 mei 2024) :

À cet égard le Conseil constate que, le 6 août 2021, la partie requérante a introduit une première demande de protection internationale auprès des autorités belges. Il ressort du dossier administratif que, dans le cadre de cette dernière, la partie requérante a mentionné des éléments d'ordre médical concernant son enfant mineur, [T.K.E.], ce qui n'est au demeurant pas contesté par la partie défenderesse.

En effet, la décision du 31 mars 2023, prise par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides refusant d'accorder le statut de réfugiée et le statut de protection subsidiaire à la partie requérante, mentionne que « [v]ous donnez vous-même naissance à votre fils cadet, [T.K.E.] le [XXXX] en Belgique, un enfant atteint de la drépanocytose » ([...]).

Par conséquent, dès lors que l'ordre de quitter le territoire attaqué fait suite à la demande de protection internationale introduite par la partie requérante, accompagnée de ses deux enfants mineurs - dont [T.K.E.] -, lesquels sont au demeurant mentionnés dans la décision attaquée, la partie défenderesse ne pouvait ignorer cet élément dans le cadre de la motivation de la décision attaquée.

En effet, en ne procédant pas à une recherche minutieuse des faits, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment pris en compte l'état de santé de l'enfant mineur de la partie requérante, et dont elle avait pourtant connaissance.

[...]

3.2. Verweerder repliceert als volgt inzake de door verzoekster voorgehouden feitelijke onjuistheden of tekortkomingen en de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht:

[...]

2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De verzoekende partij vermeldt in haar verzoekschrift dat er rekening moet gehouden worden met haar persoonlijke situatie. Zo verwijst ze naar haar gezondheidsproblemen en dat ze geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat ze meerdere jaren gewerkt heeft, dat ze nooit afhankelijk is geweest van het OCMW en dat ze samenleeft met haar partner.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent [...]

Daarnaast bevat het administratief dossier de onontvankelijkheidsbeslissing van de 9bis aanvraag waarbij de gemachtigde uitgebreid is ingegaan op verzoekster privé-leven en integratie, ik citeer:

[...]

Par ailleurs, l'intéressée fournit l'historique de son dossier médical et une lettre du docteur [M.M.] datée du 05.08.2021. Cependant, elle n'étaye nullement sa situation médicale. Ces documents n'indiquent pas une contre-indication sur le plan médical à un retour temporaire au pays d'origine et, rien n'indique que l'état médical de l'intéressée l'empêcherait de voyager temporairement en vue de procéder aux formalités requises à un éventuel séjour de plus de trois mois en Belgique. Rappelons que « c'est à l'étranger lui-même qui revendique l'existence de circonstances exceptionnelles à en rapporter la preuve, puisqu'il sollicite une dérogation, ce qui implique que la demande d'autorisation de séjour doit être suffisamment précise et étayée, voire actualisée si nécessaire. L'administration n'est quant à elle pas tenue d'engager avec l'étranger un débat sur la preuve des circonstances dont celui-ci entend déduire son impossibilité de retourner dans son pays d'origine » (C.C.E., arrêt n°238 619 du 16.07.2020). En effet, le seul fait de produire des documents médicaux, sans l'étayer, ne peut suffire à établir la preuve d'une impossibilité ou d'une difficulté particulière pour la requérante de retourner temporairement au pays d'origine et y introduire sa demande (C.C.E., arrêt n°265 445 du 14.12.2021). Notons à titre purement informatif que la situation médicale de la requérante ne présenterait pas un degré de gravité tel que le retour au pays d'origine serait particulièrement difficile puisqu'elle n'a pas jugé opportun d'introduire une demande basée sur l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 [...]. Cet élément ne peut donc pas constituer une circonstance exceptionnelle empêchant un retour temporaire dans le pays d'origine.

[...]

Verzoekende partij haalt aan dat zij niet is gehoord en hierdoor haar rechten van verdediging zijn geschonden. Verder wordt het recht om gehoord te worden ook verankerd in het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem ».

De gemachtigde heeft rekening gehouden met alle elementen in het administratief dossier.

De Raad van State stelt in zijn arresten dat het principe "audi alteram partem" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727).

Ongeacht of de bestreden beslissing al dan niet binnen de toepassing van het Unierecht valt, gelden dus dezelfde regels inzake het horen.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Daar waar verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan de verwerende partij integraal verwijzen naar de bestreden beslissing.

[...]

3.3. De Raad merkt op dat, zoals verweerder correct stelt in zijn nota met opmerkingen, het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35). In casu werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, wat, gelet op de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG, een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Bijgevolg diende verzoeksters hoorrecht in voorliggende zaak, in beginsel, te worden gerespecteerd.

Het is in casu niet betwist dat verzoekster onmiddellijk voorafgaand aan de bestreden beslissing en met het oog op het nemen van deze beslissing niet werd gehoord.

Verweerder wijst er terecht op dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

In casu maakt verzoekster aannemelijk dat zij, indien zij zou zijn gehoord, nuttige informatie aan verweerder had kunnen overmaken, die hem er eventueel had kunnen toe brengen een andere beslissing te nemen.

Verzoekster heeft immers, onder meer, aangegeven dat zij bij een gehoor had kunnen uiteenzetten dat zij aan verschillende gezondheidsproblemen lijdt en door haar gezondheidstoestand niet in staat is om te werken. Ter staving van dit betoog legt verzoekster een uittreksel van haar patiëntendossier bij dokter G.M. en een op 28 mei 2025 gedateerd attest van deze arts voor, waaruit onder meer blijkt dat zij arbeidsongeschikt werd verklaard voor de periodes tussen 1 april en 30 juni 2024 en tussen 1 en 30 september 2024, en – blijkens het meeste recente attest van 28 mei 2025 – opnieuw in de periode tussen 1 juni 2025 en 31 augustus 2025.

De Raad merkt tevens op dat het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ervan op de hoogte was dat verzoekster verklaarde medische problemen te hebben. Verweerder stelde ook uitdrukkelijk te weten dat verzoekster bij haar derde verzoek om internationale bescherming, en dus onmiddellijk voorafgaand aan het oogenblik waarop hij de in casu bestreden beslissing nam, een medisch attest neerlegde bij de diensten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het gegeven dat verweerder de bij voormelde overheidsdienst voorgelegde medische documenten of eventuele andere dergelijke stukken zelf niet in het bezit had, neemt niet weg dat hij wist dat verzoekster reeds aangaf gezondheidsproblemen te hebben en dat hij verzuimde de meest recente informatie hieromtrent bij zijn besluitvorming te betrekken. Het gegeven dat verweerder niet over deze medische stukken beschikte, is het gevolg van diens nalaten deze op te vragen of verzoekster hieromtrent te horen. Aangezien de bestreden beslissing geen antwoord vormt op een vraag van verzoekster kan verweerder, in casu, niet voorhouden dat het haar toekwam om hem, op eigen initiatief, medische stukken over te maken of dat het feit dat zij dit niet deed hem zou ontslaan van de verplichting om haar hieromtrent te horen. De bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk. Verweerder dient de gezondheidstoestand van de vreemdeling ten aanzien van wie hij een beslissing tot verwijdering wil nemen effectief bij zijn besluitvorming te betrekken en na te gaan of deze een hinderpaal vormt om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het gegeven dat verzoekster nog de mogelijkheid heeft om te vragen dat de termijn die haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten zou worden verlengd en dat het haar steeds vrij staat om een verblijfsmachtiging om medische redenen aan te vragen laat hier niet anders over denken.

Het komt de Raad niet toe om, in de plaats van het bestuur, te beoordelen of de aan het verzoekschrift gevoegde stukken effectief toelaten een medisch probleem vast te stellen dat van die aard is dat het de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan verhinderen. Dit wijzigt echter niets aan de vaststelling dat verweerder heeft nagelaten om, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoekster in de mogelijkheid te stellen haar medische situatie verder te duiden en te staven met stukken en vervolgens de door verzoekster meegedeelde gegevens bij zijn besluitvorming te betrekken.

Verweerders uiteenzetting in zijn nota met opmerkingen doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk, aangezien hij niet ingaat op verzoeksters argument dat zij, mocht zij op adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, relevante inlichtingen over haar medische situatie had kunnen aanbrengen.

Een schending van de hoorplicht, op zich en in combinatie met de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt aangetoond.

Het beroep is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK